

[Nathalie Lind]

Råd stemte for. Jeg kan citere det for at være helt nøjagtig: Det er vigtigt – sagde talsmanden for juridisk udvalg, hr. Carlshamre; jeg står med teksten her – først at lægge mærke til, at der findes ikke nogen meningsforskelle inden for juridisk udvalg eller mellem udvalget og dem, der stod for medlemsforslaget – hvortil jeg hørte – i spørgsmålet om synet på voldspornografi.

Spørgsmålet blev alvorligt behandlet og debatteret, og der skete det helt ekstraordinære – det kan findes i protokollen fra Nordisk Råds session her – at formanden, folketingets formand, gik op, efter at jeg havde talt under generaldebatten, og understregede, at man var enig i synspunktet, men at det alene var specielle grunde, der gjorde, at man ikke ville stemme for forslaget. Man havde gjort det helt ekstraordinære, at et emne, der ikke var behandlet af ministerrådet, tog juridisk udvalg med i sin beretning til sessionen.

(Kort bemærkning).

Ib Christensen (DR):

Den afstandtagen fra videovold, der var tale om, er af fuldstændig samme generelle karakter som den afstandtagen, f. eks. hr. Søren Hansen fra socialdemokratiet gav udtryk for, nemlig at det er der intet anstændigt menneske der bryder sig om. Derfor kan og bør det ikke misbruges til at antyde, at der i Nordisk Råd vil være flertal for en lovgivning om disse ting.

Steffensen (KrF):

Når der er en hel del ordførere, der har bemærket, at der er ingen grund til at gøre noget ved noget, og at det gør mere skade end gavn, for nu at udtrykke det kort for nogle ordføreres vedkommende, så vil jeg blot sige, at det står altså i modsætning til det, man mener at man bør tage fat på i Sverige og i Norge, og altså også, som fru Nathalie Lind gjorde opmærksom på, det, man har drøftet i Nordisk Råd.

Kristeligt folkeparti har ikke nogen forestilling om, at det beslutningsforslag, som her er lagt frem til drøftelse, skulle være det eneste rigtige eller den eneste mulighed. Men jeg vil nok sige, at vi har en forestilling om, at det er nødvendigt, at der tages fat på problemet, og jeg skal kort ridse baggrunden op.

Den 8. januar i år var der jo et uddrag, som hr. Wilhjelm nævnte det, i fjernsynet. Det har der i øvrigt været flere gange, og jeg står lidt uforstående over for, at de film og filmklip, man af og til har vist, med disse voldsscener fra videovolden, altså ikke skulle være forbudt for børn under 16 år ifølge vores regler her i Danmark. Vi mener i hvert fald, at det er nødvendigt med en lovgivning for at beskytte børnene og de unge, og der er åbenbart bred enighed om, at det er et ædelt motiv; det er der ingen der vil benægte.

Derfor står det alligevel lidt hen i det uvisse, hvordan man vil gøre det, og hvordan man vil gribe sagen an. Vi har her sagt, at det er nødvendigt, at vi tager fat med det samme. Derfor spurgte vi statsministeren, som justitsministeren henviste til, og statsministeren svarede sidst i januar, at det var rigtigt, at der var nogle problemer, og at dem burde man se på. Svaret var til dels positivt, men noget henholdende, og det var årsagen til, at beslutningsforslaget blev fremsat.

Kristeligt folkeparti finder, at det er nødvendigt, at der dæmmes op for den mere og mere omsiggribende voldsmentalitet. Den betvivler hr. Bernhard Baunsgaard altså, men det kan jeg nu ikke forstå, for jeg synes, der er så mange ting, der tyder på den, og der er mange eksempler i dagspressen, der fortæller, at der altså ikke er et retligt værn omkring denne simple forretningsmæssige udnyttelse og forråelse af børn og unge – det er der faktisk tale om i mange tilfælde.

Siden Nordisk Råds session har den svenske regering fremsat lovforslag eller i hvert fald bedudet, at det kommer i næste uge i den svenske rigsdag. Den svenske justitsminister, Håkan Winberg, lader forslaget gå ud på, at videobånd og film med vold i fremtiden ikke må sælges eller lejes ud til børn under 15 år, og der må ej heller ifølge lovforslaget arrangeres særlige forestillinger, hvor børn og unge er til stede. Det er altså således, at vort broderfolk også har en tanke om, at man i hvert fald er nødt til at tage fat på problemet, og i første omgang ser det ud til, at de også mener, at man må tage fat med et forbud. Så er det muligt, at man senere kan finde frem til andre former, som måske kan fremme hensigten bedre.

Vi siger i kristeligt folkeparti, at vi kan tale om, hvordan vi bedst tackler problemet og dets alvor, for det er der jo ingen ordføre-